

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200251
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015200251.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Kataríny Benzovej, v právnej veci žalobcu NAVAL, spol. s.r.o., so sídlom Čermeľská cesta 1, Košice, zast.: JUDr. Dušan Kolesár, advokát, so sídlom Laurinská 12, Bratislava, proti žalovanému Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. SK/0497/99/2014 zo dňa 11. decembra 2014, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/26/2015-42 zo dňa 14. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/26/2015-42 zo dňa 14. októbra 2015 potvrdzuje.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 151,58 Eur, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Dušana Kolesára, advokáta, so sídlom Laurinská 12, Bratislava.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. SK/0497/99/2014 zo dňa 11. decembra 2014, ako aj rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“ alebo „SOI“) č. P/0404/01/2013 zo dňa 15. mája 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový orgán uložil žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) pokutu vo výške 700 Eur, a to za porušenie § 4 ods. 2 písm. b/ v nadväznosti na § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého sa mal žalobca dopustiť konaním opísaným vo výroku prvostupňového rozhodnutia.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na skutok opísaný vo výroku rozhodnutia prvostupňového

orgánu, podľa ktorého na základe kontroly vykonanej dňa 22. novembra 2013 v prevádzke Obuv Luciano Barachini, Aupark, Einsteinova 18, Bratislava bolo zistené porušenie zákazu predávajúcim (žalobcom) upierať zákonom priznané právo spotrebiteľa na uplatnenie reklamácie - pri výkone kontroly inšpektori SOI zistili, že účastník konania pri predaji obuvi pripájal k dokladu o kúpe výrobku leták „Zásady a postup pri vybavovaní reklamácie“, v ktorom boli uvedené informácie:

- „Dodržiavanie týchto pokynov povedie k Vašej spokojnosti. V prípade nerešpektovania týchto podmienok, návodu na údržbu a používania a reklamačných zásad nemôžeme Vašu prípadnú reklamáciu prijať, či uznať.“;
- „Spoločenská obuv je určená predovšetkým na nosenie v interiéri a je nevhodná k dlhšej chôdzi, pretože je veľmi citlivá na mokrý a nerovný povrch. Nesprávne používanie nie je dôvodom na reklamáciu.“;
- „Vysoko módna obuv je predovšetkým spoločenská obuv určená hlavne na nosenie v interiéri a suchom prostredí. Jej ozdobné aplikácie sú jemne a citlivo vložené na jej zvršok a ich poškodenie, či strata pri nosení nie je dôvodom reklamácie.“

Krajský súd uviedol, že v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutých rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa, ako aj žalovaného.

S poukazom na čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky dôvodil, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona, je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý sleduje zákon. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Podľa názoru krajského súdu v predmetnej veci spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy v § 4 ods. 2 písm. b/ v nadväznosti na § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1, 2 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 a každý spotrebiteľ má právo na uplatnenie reklamácie. Podľa krajského súdu zo znenia letáku, ktorý mal žalobca pri predaji obuvi pripájať k dokladu o kúpe výrobku vyplýva, že uvedený leták je predovšetkým návodom na používanie a údržbu obuvi, ako aj určenie jej nosenia vzhľadom na to, že ide o spoločenskú obuv. Podľa názoru krajského súdu následná citácia žalobcu v uvedenom letáku, že v prípade nerešpektovania podmienok návodu na údržbu a používania a reklamačných zásad, nemôže prípadnú reklamáciu prijať, či uznať, nenapĺňa skutkové podstaty uvedené v § 4 ods. 2 písm. b/ a § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože takéto konanie žalobcu ešte nepreukazuje, že boli upreté práva spotrebiteľov na uplatnenie reklamácie.

Krajský súd mal za to, že k naplneniu skutkových podstát predmetných zákonných ustanovení, a teda aj ich uplatnení, by došlo až za okolností, ak by v konkrétnom prípade bolo preukázané, že žalobca odmietol prijať reklamáciu spotrebiteľom z dôvodov nedodržania podmienok návodu na údržbu a

používania. Až za takýchto okolností by podľa krajského súdu bolo upreté spotrebiteľovi právo podľa § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, a teda právo na uplatnenie reklamácie. Preto pokiaľ žalovaný mal za to, že vykonanou kontrolou SOI zo dňa 22. novembra 2013 bolo spoľahlivo preukázané, že žalobca v letáku „Zásady a postup pri vybavovaní reklamácie“ predkladanom spotrebiteľom, upieral právo na uplatnenie reklamácie a jeho konanie považoval za porušenie § 4 ods. 2 písm. b/ v nadväznosti na § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, takýto výklad žalovaného a následné uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov je podľa názoru krajského súdu príliš formalistický a nie je ani v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu vo výške 70 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 296,44 Eur.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu a žalobu zamietol.

Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za nezákonný a v celom rozsahu nesúhlasil s jeho odôvodnením. Zastával názor, že krajský súd sa nezaoberal právne relevantnými argumentami zúčastnených strán a riadne sa s nimi nevysporiadal. Nesúhlasil s dôvodom, na základe ktorého boli napadnuté rozhodnutia správnych orgánov zrušené. V prvom rade upozornil na to, že SOI je všeobecným orgánom trhového dozoru vo veciach ochrany spotrebiteľa na vnútornom trhu a jeho hlavnou úlohou je vykonávať dozor nad dodržiavaním zákona a chrániť práva spotrebiteľa ako slabšieho subjektu vo vzťahoch spotrebiteľ - predávajúci. Predmetom kontroly SOI je porovnávanie zisteného stavu so stavom požadovaným všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktorých dodržiavanie je SOI oprávnená kontrolovať. Žalovaný poukázal na zistenia z kontroly vykonanej vo vyššie uvedenej prevádzke žalobcu, podľa ktorých pri predaji obuvi žalobca pripájal k dokladu o kúpe výrobku leták, v ktorom obsiahnuté informácie žalovaný vyhodnotil ako upieranie práva spotrebiteľa na uplatnenie reklamácie, nakoľko informácie uvádzané v letáku môžu pôsobiť na spotrebiteľa tak, že ho odradia od uplatnenia si svojich zákonných práv vyplývajúcich zo zodpovednosti predávajúceho za vady predávaných výrobkov, nakoľko spotrebiteľ pri prejavení závady nemusí byť schopný posúdiť príčiny jej vzniku, a teda reklamáciu vôbec neuplatní. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že zákon spotrebiteľovi garantuje právo na uplatnenie reklamácie, ktorú si môže uplatniť bez ohľadu na to, čo je príčinou vady výrobku.

Uvedené konanie žalobcu žalovaný posudzoval ako ohrozovací správny delikt, pri ktorom k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu dochádza už porušením povinnosti, a to ešte skôr ako došlo k vzniku škodlivého následku alebo škodlivého účinku. Zdôraznil, že pri ohrozovacích správnych deliktoch nie je podmienkou ich dokonania vznik škodlivého následku, ale postačuje už len ohrozenie chráneného záujmu. Dôvodil, že pre naplnenie skutkovej podstaty upretia práva podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa postačuje už len ohrozenie oprávneného záujmu uvedeného v tomto zákonnom ustanovení. Mal za to, že z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa jasne vyplýva, že spotrebiteľ má právo na ochranu pred upieraním jeho práv, z čoho vyplýva právo na správne podané informácie o podmienkach a spôsobe uplatnenia reklamácie. Podľa žalovaného rozsah porušenia je o to závažnejší, že uvedené nesprávne informácie, ktoré sú spôsobilé obmedziť alebo vylúčiť základné práva spotrebiteľa zakotvené v § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, boli predkladané neurčitému počtu spotrebiteľov a spotrebiteľov mohli ovplyvniť tak, že si neuplatnili svoj zákonný nárok na uplatnenie reklamácie.

Záverom odvolania žalovaný upozornil na to, že krajský súd sa uvedeným rozsudkom odklonil od ustálenej judikatúry všeobecných súdov, ak by žalovaný aplikoval stanovisko krajského súdu do praxe, nemohol by v konečnom dôsledku napríklad posudzovať ani neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko by nebolo preukázané porušenie povinností u konkrétneho spotrebiteľa.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v

Košiciach a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 151,58 Eur.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. februára 2018 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 22. novembra 2013 bola v prevádzke žalobcu Obuv Luciano Barachini, Aupark, Einsteinova 18, Bratislava, vykonaná kontrola inšpektormi SOI so zameraním na kontrolu dodržiavania zákona o ochrane spotrebiteľa a na prešetrenie podnetu vedeného pod č. 2008/2013 (žiadosť o prešetrenie opodstatnenosti reklamácie zo dňa 07. októbra 2013, doručenej SOI dňa 15. októbra 2013). V rámci kontrolného nákupu vykonaného inšpektormi SOI (gélové pätičky v hodnote 8 Eur) bol k dokladu o kúpe priložený leták žalobcu: „Zásady a postup pri vybavovaní reklamácie“. O kontrole bol vypracovaný inšpekčný záznam. V tomto inšpekčnom zázname bolo žalobcovi uložené opatrenie na mieste podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa, a to povinnosť vykonať opatrenia na odstránenie zisteného nedostatku - zosúladenie informácie na letáku „Zásady a postup pri vybavovaní reklamácie“ so zákonom o ochrane spotrebiteľa. Dňa 21. marca 2014 vydal prvostupňový orgán oznámenie o začatí správneho konania vo veci uloženia postihu podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa, a to na základe porušenia § 4 ods. 2 písm. b/ v nadväznosti na § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže žalobca pri predaji obuvi pripájal k dokladu o kúpe výrobku leták „Zásady a postup pri vybavovaní reklamácie“, ktorý obsahoval vyššie uvedené informácie, čím mal uprieť právo spotrebiteľov na uplatnenie reklamácie. K oznámeniu o začatí správneho konania sa žalobca vyjadril podaním doručeným prvostupňovému orgánu dňa 02. mája 2014, v ktorom uviedol, že informácie v predmetnom letáku nespôsobujú neprijatie reklamácie žalobcom, resp. upretie práva spotrebiteľov na reklamáciu. Porušenia zákona o ochrane spotrebiteľa si nebol vedomý. Následne vydali prvostupňový

orgán a žalovaný v úvode tohto rozsudku opísané rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru, dohľadu a kontroly (ďalej len „orgán dozoru“) a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 Eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 Eur.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za vecne správny a odvolanie žalovaného za nedôvodné.

Názor žalovaného, podľa ktorého informácie opísané v úvode tohto rozsudku a obsiahnuté v letáku žalobcu, ktorý žalobca prikladal k dokladu o kúpe tovaru, sú spôsobilé naplniť skutkovú podstatu upretia práva § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, čo žalovaný stotožňoval s ohrozovacím správnym deliktom, považuje odvolací súd za ničím nepodložený a vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu uvádza, že žalovaný ako orgán verejnej moci je povinný vykladať všeobecne záväzné právne predpisy ústavne-konformným spôsobom. Výklad ust. § 4 ods. 2 písm. b/ v nadväznosti na § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa zo strany žalovaného nemožno v tomto prípade považovať za správny. Pri posudzovaní určitého konania predávajúceho z hľadiska možného porušenia predpisov na ochranu spotrebiteľov žalovaný ako orgán dozoru síce disponuje určitou voľnosťou v rámci správnej úvahy, aj to má však svoje hranice a nemožno túto úvahu uplatňovať absolútne. Aj správna úvaha (diskrečná právomoc) správneho orgánu sa nesmie vymykať ústavno-konformnému výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov. Tiež ukládanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu, zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

V danom prípade nie je možné považovať predmetné informácie obsiahnuté v letáku žalobcu za

spôsobilé porušiť alebo ohroziť právo spotrebiteľov podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, resp. za spôsobilé tieto práva upierať. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, v čom konkrétne videl žalovaný upretie práva spotrebiteľa (práva na uplatnenie reklamácie) vyplývajúce z informácií obsiahnutých v letáku žalobcu. Informácie týkajúce sa upozornenia na dodržiavanie reklamačných zásad, prípadne návodu na údržbu a používania výrobku z hľadiska jeho špecifik, nie je možné považovať za upretie práva spotrebiteľa na uplatnenie reklamácie. Z uvedených informácií totiž v žiadnom prípade nevyplýva, že by žalobca deklaroval neprijímanie reklamácií alebo, že by týmto spôsobom odstrašoval spotrebiteľov od prípadného uplatňovania reklamácií tak, ako to mienil žalovaný. Bez povšimnutia nemožno nechať ani skutočnosť, že spotrebiteľ, ktorý podal podnet žalovanému, svoje právo na reklamáciu u žalobcu uplatnil a žalobca túto reklamáciu aj vybavil, i keď nebola uznaná, čo je ale z hľadiska zodpovednosti žalobcu v tomto konaní irelevantné.

Najvyšší súd konštatuje, že žalovaný v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku krajského súdu, ani také právne relevantné námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol dostatočne vysporiadal. Najvyšší súd tiež nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c/ zákona č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 143 Eur + režijný paušál vo výške 8,58 Eur. Spolu trovy právneho zastúpenia žalobcu v odvolacom konaní predstavujú sumu 151,58 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.